

M I C H A E L R E E F S

DE BIEB BENDE

SCHIM VAN HET KWAAD

SPANNEND
AVONTUURLIJK
ZINDEREND

Bookbabbes.nl

UITGEVERIJ
STORMSTEEN

M I C H A E L R E E F S

DE BIEB
BENDE

DEEL 4: SCHIM VAN HET KWAAD

Van dezelfde auteur:

De Bieb-bende 1: De legende van de Hemelrijders*

De Bieb-bende 2: Duister carnaval*

De Bieb-bende 3: De Tijdwachter*

*Ook als e-book verkrijgbaar

M I C H A E L R E E F S

DE BIEB
BENDE
SCHIM VAN HET
KWAAD

U I T G E V E R I J
STORMSTEEN

lezen . interactie . multimediaal

Voor mijn tantes: Betty, Anita, Alice en Marie-Jozé.
Geweldig hoe begaan jullie zijn met de boeken.

Eerste druk november 2015

© 2015 Michael Reefs

© 2015 Uitgeverij Stormsteen

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeleevoudigd en/of openbaar gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

Redactie: *Tamara Geraeds (tekstbureaucharizma.nl)*

Woordredactie: *Verena Sparla & Janet de Jong*

Omslagillustratie: *Robin Keijzer*

Illustraties drie aanwijzingen: *Betty Reefs*

Illustratie Bieb-bende: *LukeSure*

Auteursfoto omslag: *Inge Davis*

ISBN 978-90-821909-5-3 (paperback)

ISBN 978-90-821909-6-0 (e-book)

NUR 282, 283

www.debiebbende.nl

www.michaelreefs.nl

www.uitgeverijstormsteen.nl

“Volg niet het spoor van wijzen uit
het verleden, maar zoek wat zij
gezocht hebben.” – BASHO

De legende van de Hemelrijders

De eerste bladeren vallen, het is herfst...

12 mannen berijden hun paarden.

In het holst van de nacht,

bereiken ze een dorp omringd door mist.

De eerste sneeuwvlokken dwarrelen, het is winter...

12 mannen voeren hun missie uit,

omringd door kwade machten,

in de gaten gehouden door een woeste man.

De eerste bloemen komen uit, het is lente...

12 mannen bereiken het huis op de heuvel.

Het reusachtige kasteel doemt op,

waar de Man met de Bijl op hen wacht.

De eerste zonnestralen breken door, het is zomer...

12 mannen worden op gruwelijke wijze vermoord.

Hun zielen opgesloten in de catacomben onder het gebouw,

verbannen naar mysterieuze schilderijen.

Vuurwerk luidt het nieuwe jaar in, het is nu...

5 kinderen horen de hulpkreten van de 12 mannen.

Iedere maand nieuwe aanwijzingen,

hopend de 12 mannen voor het einde van het jaar te redden.

De QR-codes

Aan het einde van ieder vijfde hoofdstuk vind je een QR-code (Quick Response code). Dit is een soort streepjescode die uit een aantal blokjes bestaat.

Als je deze met een smartphone scant, kom je op een webpagina terecht waar je nog meer info over de hoofdstukken kunt lezen. Lees onder andere meer over de personages, locaties of over de schrijver.

Op deze pagina's kun je ook meepraten over de dingen die je hebt gelezen en je voortgang in het boek delen met vrienden via Google+, Facebook of Twitter.

Hoe moet je een code scannen?

1. Open de QR-reader app op je smartphone (of download deze).
2. Scan de QR-code op de bladzijde in dit boek.
3. Op je smartphone wordt de site geopend met de extra informatie.

Heb je geen smartphone?

Onder iedere QR-code staat ook een rijtje van vijf cijfers. Als je op de computer naar www.debiebbende.nl/qr gaat, kun je deze code invullen en bereik je alsnog de pagina met de extra informatie.

Inhoudsopgave:

Proloog	11
1 Het Festival van de Zeven Winden	15
2 Aanstekelijke muziek	22
3 Stilte op zolder	30
4 Een nieuwe burgemeester	40
5 Een geheimzinnig briefje	50
6 Overstroming in het ziekenhuis	57
7 De schim in de struiken	64
8 Het lied van de ballerina	77
9 Het oudje in de schommelstoel	87
10 De eilanddroom	97
11 Geheimen in het torenkamertje	110
12 Een vechtend boek	117
13 Angeliques woede	124
14 Meneer Vuur en meneer IJs	134
15 Een vreselijke waarschuwing	141
16 Vreemde visite	150
17 Alarmkristallen	161
18 Tekens in steen	167
19 Het raadsel van de hal	174
20 De Tyriana Testen	180
21 Scherpe tanden en een diep ravijn	187
22 Een ondoordringbare wand	194
23 Hoog in de boom	201
24 De kracht van Melanie	209
25 Verbeeldingskracht	222
26 De Zee van de Eeuwige Zorgen	235

27	Rusteloze gedachten	242
28	Een stem met een geheim	251
29	Schitteringen in het donker	258
30	De aanwijzing in het boek	264
31	Meneer Vonk	275
32	Opladen	288
33	Lijnen in het Sleutelwoud	298
34	Een portaal naar een andere wereld	306
35	De Dolk van Herroeping	314
36	Paniek achter het gordijn	322
37	Een dam in de Strong	329
38	Groot nieuws	337
39	Het verdwenen meisje	349
40	Schim van het Kwaad	361
41	De kracht van de dolk	373
42	Naar de bodem	382
43	Een verrassende onthulling	390
44	De laatste aanwijzing van Rosaline	399

Proloog

- Vrijdag, 23 maart -

De vijf leden van de Bieb-bende zaten om de grote eettafel bij Melanie thuis. Lange tijd staarde iedereen met grote ogen en open mond naar Jasmijn, Melanies tante. Ze wilde iets vertellen wat ze volgens de kinderen al veel eerder had moeten doen.

Wat was het? Wat kon er zo belangrijk voor het clubje zijn dat ze het plotseling met hen wilde delen?

‘Dus toch, tante?’ vroeg Melanie voorzichtig, terwijl ze het bord met eten voor zich uitschoof. De honger was haar spontaan vergaan.

Valerie schudde niet-begrijpend haar hoofd. ‘Wat is hier aan de hand?’ vroeg ze. ‘Waar hebben jullie het over?’

Jasmijn verplaatste haar rechterhand van de tafel naar haar kin. ‘Jullie zijn niet het eerste clubje dat op zoek ging naar de oorsprong van de legende van de Hemelrijders,’ zei ze. ‘Toen ik jong was, deed ik hetzelfde. Ik ben er niet in geslaagd ook maar één aanwijzing te vinden. Maar mijn oma,’ ze keek naar Melanie, ‘jouw overgrootmoeder, zij was een bijzondere vrouw. In haar jeugd hoorde ze ook bij een clubje en zij ontdekten dat er meer achter de legende schuilgaat. Meer in ieder geval, dan de inwoners van Zuidbaai wilden weten.’

‘Waarom zei je dat dan niet gewoon?’ vroeg Melanie perplex. ‘Je had ons toch al veel eerder in vertrouwen kunnen nemen?’

‘Kon ik dat? Blijkbaar verzwegen jullie ook een heleboel voor

mij. Al sinds januari zijn jullie op zoek naar aanwijzingen om de Hemelrijders te redden. In januari vochten jullie nog tegen een reuzenspin, in februari doorkruisten jullie een gevaarlijk doolhof en vandaag waren jullie er bijna niet meer, na het gevecht tegen de Kwade Machten. Dat zegt toch genoeg, vinden jullie niet? Er zijn blijkbaar risico's aan die legende verbonden. Ik wilde het eerst ook niet geloven. Ik dacht dat mijn oma gestoord was en een verhaal vertelde om mij en mijn vrienden bang te maken. Ik was nieuwsgierig. Ik wilde meer weten. En dus ging ik op onderzoek uit.'

'Kon jij dan ook het kasteel op de heuvel zien?' vroeg Luca.

Jasmijn schudde haar hoofd. 'Helaas, ook dat was niet aan mij besteed. Wat ik ook deed, niemand van mijn vrienden kon het kasteel zien. Het vervallen huis bleef overeind staan, hoe dicht we ook in de buurt kwamen. Toch liet ik de legende niet met rust.'

'Wat deed je dan?' vroeg Sander.

'Ik hoorde de hulpkreten van de Hemelrijders. Toen ik bovenop de heuvel stond, riepen ze mijn naam. Mijn vrienden geloofden me niet. Ze lieten me achter en gingen door met hun eigen avonturen.'

'Maar je wist dus al langer dat wij met de legende bezig waren?' vroeg Melanie. 'Jij herkende de aanwijzingen die wij probeerden te volgen.'

'Ik heb me er nooit mee bemoeid, omdat ik weet hoe belangrijk het avontuur voor jullie is. Maar ik denk dat de dingen nu uit de hand gaan lopen. Dit had ik nooit voor mogelijk gehouden. Als ik jullie kan helpen, zal ik het doen.'

'Kun je het wel geheim houden?' vroeg Roy. 'Ik heb geen zin

in vervelende vragen van mijn ouders.'

'Uiteraard!'

Jasmijn had veel contact met de ouders van de andere kinderen, aangezien ze iedere dinsdag samenkwamen om te kaarten.

'Wie had dat gedacht,' zei Sander. 'Eerst geloofde helemaal niemand ons en nu blijkt dat er al veel eerder mensen naar het geheim van de heuvel op zoek waren.'

'Wist ik maar bij welk clubje mijn oma hoorde,' zei Jasmijn nadenkend. 'Ik kan me er vrij weinig van herinneren en helaas leeft ze niet meer. Wat ik wel weet is dat ze ontzettend veel hebben gevonden. En niet alleen over de Hemelrijders. Ze hebben de hele heuvel grondig onderzocht.'

'Misschien komen we er nog achter,' zei Melanie. 'Eerlijk gezegd heb ik nooit gedacht dat wij de eersten waren. In vijftienhonderd jaar kunnen genoeg mensen op zoek zijn gegaan naar het mysterie van de legende.'

'Zo is dat!'

Later die avond zocht Jasmijn koortsachtig in de kleine bibliotheek van Melanies huis naar dingen die haar oma achtergelaten kon hebben. Notitieboekjes, foto's of oude krantenartikelen. Ook de vijf leden van de Bieb-bende zaten bij haar, maar ze vonden niets. Het was alsof alle sporen waren uitgewist.

'We komen er wel achter,' zei Sander. 'Uiteindelijk.'

Het Festival van de Zeven Winden

- Zondag, 1 april -

In de Drakenvallei was het rumoerig. Groepjes met uitgelaten kinderen renden vanaf de Maanberg over het felrode pad de vallei in. Sommigen verdwenen in de vele kleurrijke tenten die verspreid over het weiland stonden, waar verschillende activiteiten werden gehouden. Andere kinderen slenterden over het terrein en bleven bij één van de vele kraampjes staan, waar je onder andere amuletten, dromenvangers en prachtige bloemen van papier kon maken.

Sander Rijkbroek keek omhoog naar de helderblauwe hemel. Tussen de bomen en hoge masten wapperden vrolijk gekleurde vlaggetjes. Rinkelende belletjes werden door de wind aangespoord om hun melodie te laten weerklinken. Er vlogen ballonnen en kleine gekleurde snippertjes van crêpepapier door de lucht.

Het voelde magisch aan.

‘Mogen we meedoen aan de spelletjes?’ vroeg Jessica, het jongere zusje van Sander, terwijl ze haar vinger om één van haar krullen wond en die richting haar mond bracht. Ze was vijf en

wilde geen seconde van haar broers zijde wijken. Bij alles wat ze deed, wilde ze zijn hulp; van het vlechten van haar barbies haar tot het afdrogen als ze gedoucht had.

Sander had ook nog twee broertjes. Felix van tien was een jongen die vaak met vrienden oefende in een bandje. Met zijn halflange, gitzwarte en ietwat warrige haar kon hij zo voor een professionele drummer doorgaan. In ieder geval werden zijn ouders gek van het lawaai.

Dan was er nog Rick van zeven, de stille en onzekere van de vier. Hij sloot zich vaak op in zijn kamer en kwam alleen naar buiten om te eten of naar de wc te gaan. Qua uiterlijk leek hij het meest op Sander, al droeg hij geen bril en was zijn haar iets minder netjes dan dat van zijn grote broer.

Jessica trok ongeduldig aan haar vaders mouw. 'Papa! Mag ik nou meedoen?'

'Wat is er dan te doen?'

Jessica wees naar een felroze tent een paar meter verderop. 'Daar maken ze poppetjes. Mag ik daarheen? Alsjeblieft?'

'Ik ga wel met haar mee,' zei Felix. 'Dan ben ik tenminste even van jullie gezeur af.'

Sanders moeder was, al sinds ze thuis waren vertrokken, opvallend stil.

'Mam, wat is er?' vroeg Sander voorzichtig.

'Ik heb thuis nog zoveel werk liggen. Tot hoe laat duurt dit eigenlijk?'

Sander haalde in gedachten de uitnodiging van het festival tevoorschijn. Zijn hoofd was net een archiefkast, waar hij alles terug kon vinden wat hij ooit had gezien. 'Er is nog een barbecue zo meteen. Waarschijnlijk is het festival rond negen uur afgelo-

pen. En daarna wilde ik nog iets bespreken met mijn vrienden.'

'Altijd die vrienden van jou.' Zijn moeder klonk geïrriteerd. 'Het lijkt wel alsof je vergeet dat je ook nog familie hebt. Jessica vraagt de hele dag naar jou. En Rick heeft jouw hulp nodig voor school. Interesseert je dat niet meer?'

Natuurlijk interesseert me dat, maar je vraagt je nooit af hoe ik me daarbij voel. Jullie kijken niet eens naar mij om. Altijd moet ik maar op Jessica en Rick letten. Alsof ik dat zo leuk vind.

Hij besloot zijn gedachten voor zich te houden. Anders werd het een eindeloze discussie die hij onmogelijk kon winnen.

'Maak het niet te laat, jongen,' zei zijn vader rustig. 'Morgen moet je weer vroeg op.'

Terwijl Sander knikte, hoorde hij bekende geluiden achter zich. Luca's lach herkende hij meteen. Samen met Melanie kroop ze uit een tent. Ze zaten helemaal onder verschillende kleuren verf en renden lachend naar een volgende tent. Voordat ze erin verdwenen, riep Sander hen.

'Ik ga naar ze toe,' zei hij tegen zijn ouders. Zijn moeder zei nog iets, maar dat hoorde hij al niet meer door het rumoer van de feestende mensen.

'Wat is er met jullie gebeurd?' vroeg hij toen hij naast de twee meiden stond. 'Jullie zien er niet uit.'

'We wilden gaan vingerverven,' legde Melanie uit. 'Toen we net waren begonnen, gooiden Jona en Guido de verf over ons heen.'

'Een 1 aprilgrap,' zei Luca. 'Maar we hebben hen teruggepakt, hoor. Toen ze hun handen wilden wassen, heb ik de zeep snel vervangen door verf. Je had ze moeten zien: ze bleven maar in hun handen wrijven.'

Sander duwde een paar Chinese lantaarns opzij, die door een windstoot omlaag waren gekomen. ‘Hebben jullie de anderen gezien?’ vroeg hij.

‘Valerie is met haar zusje bij de barbecue,’ antwoordde Luca. ‘Angelique staat daar ook. En Roy hebben we nog niet gezien.’

Sander zag inderdaad Angelique van Voort, de bibliotheccaresse, voorbijlopen. Normaal verliet ze nooit zomaar haar bibliotheek, maar zat ze altijd op haar plek om de vijf leden van de Bibebende in de gaten te houden en hun plannen te dwarsbomen. Zo had ze hun bijvoorbeeld de toegang tot de bibliotheek ontzegd, waardevolle boeken gestolen en zelfs een keer de politie op hen afgestuurd.

Ze hield twee grote schalen in haar handen; op de ene lagen broodjes en op de andere groente. Hierdoor zag ze bijna niet waar ze liep en botste ze tegen Melanie op.

‘Kijk toch uit waar je loopt!’ snauwde ze, terwijl ze de schalen liet zakken. Ze wierp de kinderen een vuile blik toe en liep weer verder.

Luca werd door haar broertje naar achteren getrokken. ‘Ik ben zo weer terug,’ zei ze. ‘Michael moet nodig plassen.’

Meteen daarna boog Melanie zich naar Sander toe, terwijl ze snel om zich heen keek. ‘Het gaat binnenkort weer beginnen. Ik heb een visioen gehad.’

‘Wat staat ons dan te wachten?’ vroeg hij nieuwsgierig.

Melanie sloot haar ogen even. ‘Ik weet het niet precies, maar ik voel dat het een heftige maand gaat worden. George heeft een nieuw plan om met ons af te rekenen.’

‘Alweer?’ vroeg een meisjesstem.

Sander draaide zich om. Valerie hield een gigantische sui-

kerspin vast, waar ze met haar mond een stuk uit plukte.

‘Ja,’ zei Melanie. ‘Hij is woedend omdat wij vorige maand van zijn schip zijn ontsnapt. Daarom probeert hij het op een andere manier. Meer weet ik op dit moment niet, maar het zal niet lang duren voordat ik erachter kom.’

‘Ik hoop dat het binnenkort is,’ zei Sander. ‘We kunnen beter zo snel mogelijk aan de slag gaan om nieuwe aanwijzingen te vinden.’

‘Mee eens,’ besloot Melanie. ‘Intussen weten we hoe we te werk moeten gaan. Het lijkt mij het beste als iedereen zijn ogen weer openhoudt en we elkaar waarschuwen als er iets gebeurt.’

Verderop duwde Joost – een ontzettende pestkop uit Luca’s klas die hen vaker dwarszat – met zijn vrienden een mast omver, waardoor de vlaggenlijnen mee werden getrokken en er mensen vast kwamen te zitten. De mast dreigde op hen te vallen. Er brak paniek uit en onmiddellijk schoten organisatoren van het festival te hulp om iedereen uit de knoop te halen en de mast weer overeind te duwen. Joost werd met zijn vrienden apart genomen in een tent.

‘En daar hebben we hem ook weer,’ zei Luca, toen ze terug was met haar broertje.

Even later kwam Joost met een beduusde blik weer uit de tent. Hij stormde regelrecht op Luca af, die verschrikt een stap achteruit zette.

‘Dag schoonheid,’ zei hij buiten adem. ‘Hoe is het met je? Wat doe je vanavond?’

‘In ieder geval niks met jou,’ antwoordde Luca. ‘Ik heb het al druk genoeg met andere dingen.’

‘Oh ja?’ vroeg Joost achterdochtig. ‘Zoals wat? Je gaat me

toch niet vertellen dat jullie nog met die achterlijke geestenjacht bezig zijn.'

Vanuit het niets kwam Roy aanstormen. Hij duwde Joost bij Luca vandaan en ging beschermend voor haar staan. 'Dat gaat jou helemaal niks aan. Bemoeial. Wie denk je wel niet dat je bent?'

Joost snoof. 'Ach, bekijk het ook maar,' gromde hij. 'Ik krijg jullie ook wel op een andere manier te pakken.' Hij knipoogde naar Luca en voegde eraan toe: 'Dan heb ik je helemaal voor mezelf.'

Toen hij weg was, stak Luca haar tong uit. 'Ugh, wat zou ik met hem moeten beginnen? Ik wil er niet eens aan denken.'

'Nu we er toch allemaal zijn,' zei Sander, 'kunnen we het meteen hebben over onze missie van deze maand.'

'Hebben jullie al iets ontdekt dan?' vroeg Luca, die Joost op slag vergeten leek te zijn.

Melanie legde uit wat ze daarnet tegen Sander had gezegd. 'Dus het is handig dat we zo snel mogelijk de draad weer oppakken. George gaat wraak nemen. Hij heeft een manier gevonden om ons te pakken te krijgen.'

George Hill, de Man met de Bijl uit de legende die in heel Zuidbaai en omstreken bekend was, was een gemene geest die de twaalf Hemelrijders gevangen hield in de heuvel in het noordoosten van het dorp. De afgelopen drie maanden wisten Sander en zijn vrienden er al drie te bevrijden uit de schildereien waarin ze gevangen zaten, maar vorige maand waren ze erachter gekomen dat George minder krachtig was dan ze dachten. Dat kwam door onbekende krachten die de Bieb-bende beschermden en waar George niets tegen kon doen.

Roy zuchtte. 'Is er een manier om erachter te komen wat zijn plan is? Ik bedoel, voordat het te laat is om iets te doen.'

Melanie keek achterom, naar de plek waar Jasmijn bij een kraampje met amuletten stond. 'Wist ik het maar. Ik hoor alleen dat we goed moeten opletten.'

'Maar dat doen we al,' zei Valerie. 'Ik denk de laatste tijd dat er overal aanwijzingen verborgen zijn.'

Michael begon ongeduldig aan Luca's arm te trekken. 'Ik wil terug naar papa en mama,' dreinde hij. 'Nu!'

'Ga dan,' zei Luca. 'Je bent oud genoeg om zelf te lopen.'

Hij stribbelde eerst tegen, maar vertrok uiteindelijk.

'Eindelijk rust,' zei Luca. 'Soms is hij echt super lastig.'

'Ik ken het gevoel,' zei Sander lachend. 'Zullen we nog iets gaan doen?'

'Wil je nu al naar nieuwe aanwijzingen zoeken?' vroeg Luca.

'Nee, ik bedoel hier. We kunnen iets gaan eten of zo.'

Aanstekelijke muziek

In de buurt van de barbecue, waar Angelique druk in gesprek was met Alie, de moeder van Joost, kwam een groepje van drie oudere mannen aangelopen die met hun trommels en blaasinstrumenten een liedje speelden. Een aanstekelijke, snelle melodie zorgde ervoor dat iedereen er vrolijk op los danste.

‘Wat een heerlijke muziek,’ zei Valerie opgewekt. ‘Zullen we ook dansen?’

‘Dat is de salsa,’ zei Sander, ‘en nee, daar doe ik echt niet aan mee.’

Met de suikerspin in haar hand verdween Valerie in een menigte van mensen die razendsnel met hun benen bewogen.

‘Mij ook niet gezien,’ zei Roy snel. ‘Ik ga nog liever amuletten maken bij die kraam daarginds.’

Melanie trok hem echter achter zich aan. ‘Dat zullen we nog wel zien.’

Luca staarde Sander aan.

Hij staarde terug.

Beiden schoten in de lach.

‘Zullen we dan ook maar?’ vroeg Luca. ‘Valerie heeft vast en zeker al iemand gevonden om mee te dansen.’

‘Ik weet niet eens hoe het moet,’ zei Sander beschaamd. Dansen was niet echt iets waar hij goed in was. Toch besloot hij mee te lopen. Snel bestudeerde hij de bewegingen van de andere mensen om hem heen en volgde Luca naar de rest van het clubje.

Valerie had inderdaad een danspartner gevonden: Jonas, een jongen uit haar klas. Hij was erg goed en danste met vloeiende bewegingen en snelle pasjes.

Luca bleef staan en draaide zich om. ‘Pak mijn hand vast en loop telkens naar voren en naar achteren,’ legde ze uit. ‘Intussen moet je maar proberen het er sierlijk uit te laten zien.’

Sander wilde protesteren, maar Luca trok al aan zijn hand. Onhandig stapte ze naar voren en terug. Sander deed haar na, maar ook hem lukte het niet goed. Bij alle anderen zag het er zo simpel uit. Waarom kon hij het niet?

‘Niet zo houturig!’ riep Melanie hen toe.

‘Heb je Roy al gezien?’ kaatste Luca terug.

Hun vriend bracht het er niet veel beter vanaf. Roy danste alsof zijn leven ervan afhing. Hij trapte telkens op Melanies voeten en klampte zich aan haar vast, alsof hij bang was om haar kwijt te raken.

Sander hield vooral Luca’s passen in de gaten, maar het lukte hen allebei niet om in een vloeiende beweging te dansen.

‘Kunnen we niet beter stoppen?’ riep Sander in Luca’s oor. ‘Het wordt er niet beter op.’

‘Nog heel even,’ antwoordde Luca, die wanhopig probeerde Melanies passen na te doen.

Doordat er allerlei mensen naar hen starden, voelde Sander zich erg ongemakkelijk. Het dansen ging alleen maar slechter.

De muzikanten speelden een nieuw nummer en voor Sander

was de maat vol. Wat hij ook probeerde, het lukte gewoon niet.

‘Ik stop ermee,’ zei hij tegen Luca, maar op dat moment struikelde hij over zijn eigen voeten en viel op de grond. De andere koppels weken onmiddellijk achteruit.

Luca hielp hem overeind. ‘Kwam dat door mij?’ vroeg ze. ‘Sorry.’

‘Ik kan het gewoon niet,’ zei Sander, terwijl hij weer opstond. ‘Dit doe ik nooit meer.’

Zijn moeder stond ook in de menigte en kwam naar hem toe gelopen. ‘Ongelooflijk,’ begon ze. ‘Dat je dit zomaar hebt gedurfd.’ Ze gaf hem een schouderklopje. ‘Het zag er geestig uit, zoals jullie samen dansten.’

Luca’s hoofd werd knalrood. Sander voelde zelf ook het bloed naar zijn wangen stijgen, maar hij zei niets.

Zijn moeder was zich van geen kwaad bewust. ‘Jullie zouden dit vaker moeten doen!’ ging ze onverstoorbaar verder.

‘Nee, bedankt,’ zei Sander vlug, voordat ze zijn vader op ideeën kon brengen. ‘Dit is niets voor mij.’

Luca liep snel verder en vertelde een stukje verderop in geuren en kleuren hoe geweldig ze het festival vond.

‘We waren eigenlijk van plan om naar huis te gaan,’ zei Sanders vader. ‘Wat doe jij? Ga je mee?’

Sander schudde zijn hoofd. ‘Ik blijf nog even bij mijn vrienden.’

‘Denk aan de tijd,’ zei zijn moeder, voordat ze samen met Felix, Jessica en Rick vertrokken.

‘Soms zijn ze zo irritant,’ zei Sander tegen Roy. ‘Ze bemoeien zich overal mee en laten mij achter met Jessica of Rick.’

Roy sloeg zijn armen over elkaar. ‘Wees blij dat ze er waren.’

Ik heb mijn vader of moeder nergens gezien.'

'Je moeder is er wel,' zei Melanie. 'Ze liep daarnet bij de tent waar je kostuums kunt maken.' Ze wees langs Jasmijn, die naast haar stond.

Roy volgde haar wijzende vinger. Heel even leek het erop dat hij ernaartoe wilde lopen, maar toen draaide hij zich om. 'Ach, laat haar ook maar. Ze zal waarschijnlijk niet eens naar mij op zoek zijn.'

'Het komt wel, lieverd,' zei Jasmijn. 'Ze heeft het even moeilijk met haar eigen leven.'

'Dat betekent toch niet dat ze mij dan maar in de steek moet laten?' vroeg Roy. 'Bijna elke dag vlucht ze naar tante Betty. Soms heb ik zelfs het idee dat ze wilde dat ze mij nooit had gekregen.'

'Nu ga je toch echt te ver,' zei Sander. 'Zoiets moet je nooit denken. Het komt echt wel weer goed. Jasmijn heeft gelijk, het duurt gewoon een tijdje.'

De muzikanten speelden een nieuw lied, ditmaal iets uit de Zuidbaaise folklore, wat gepaard ging met harde trommelklanken en flink getrompetter.

'Ik heb best trek gekregen van al dat gedans,' zei Luca. 'Zullen we iets te eten gaan halen?'

'Prima,' zei Roy.

Jasmijn liep de andere kant op, richting de marktkraampjes waar tweedehands spullen werden verkocht. 'Ik ga nog even bij je ouders kijken. Tot straks!' riep ze naar Melanie.

Bij de barbecue kreeg iedereen een plastic bordje met een stuk vlees.

'Hopelijk hebben ze ook salade,' zei Valerie. 'Ik ga geen vlees

eten.'

'Ik dacht dat je daar na vorige maand wel anders over dacht,' grapte Luca. 'Toen heb je ook vlees gegeten.'

'Alleen omdat er niks anders was. Dat brood vulde totaal niet.'

Het viel Sander op dat Angelique vandaag erg uitgelaten was. Ze stond naast een man achter de barbecue en regelde het eten. Af en toe keek ze nors als er iemand om iets extra's vroeg en dan negeerde ze die persoon simpelweg en gaf helemaal niets.

Toen Roy aan de beurt was, gromde ze heel even.

'Wat moet je?' vroeg ze. 'Hebben ze daarginds niets voor jullie?'

'Je kunt ons hier niks weigeren,' zei Roy lachend. 'Dus kom maar op met die worst.'

Er verscheen een frons op Angeliques gezicht, maar ze gaf hem toch een worst. 'En nu snel wegwezen,' snauwde ze.

'Wij willen ook nog,' zei Luca vlug, toen ze in de gaten had dat Angelique de mensen wilde helpen die achter het clubje stonden.

'Ook dat nog,' antwoordde Angelique met een diepe zucht. 'Kunnen jullie die worst niet delen? Zo groot zijn jullie toch niet.'

'Wat is jouw probleem eigenlijk? Je wilt ons overal wejagen en je doet altijd gemeen tegen ons.'

Angelique legde voorzichtig de vleestang op het rooster van de barbecue en zette haar handen in haar zij. Met een hoog piepstemmetje zei ze: 'Jullie zijn gewoon vervelende rotkinderen. Jullie steken je neus in andermans zaken en zorgen voor problemen die ik moet oplossen. Nog steeds zit ik met een flinke puinhoop in mijn bibliotheek. En denken jullie ook zomaar weg

te komen met die gestolen boeken?’ Ze draaide snel het vlees om, voordat het aanbrandde.

‘Dat waren ónze boeken, Angelique,’ zei Melanie fel. ‘Jij hebt ze van ons gestolen in februari. En dat kunnen we bewijzen als het moet.’

‘Wacht maar, deze maand zal het anders gaan,’ dreigde Angelique, terwijl ze Melanies opmerking negeerde. ‘Ik heb mijn plannen veranderd. En daar zullen jullie binnenkort het resultaat van ondervinden.’

‘We zijn heel erg benieuwd,’ antwoordde Luca kortaf.

Ze kregen allemaal een bordje met een broodje en een gloeiend hete worst in hun handen gedrukt en toen moesten ze vertrekken. Valerie haalde de worst eruit, gaf die aan Roy en at alleen het broodje.

‘Ze verandert nooit,’ zei Luca toen ze buiten gehoorafstand van de bibliothecaresse waren. ‘Wie heeft haar eigenlijk uitgenodigd op dit festival?’

‘Zijzelf vast en zeker,’ antwoordde Roy.

Angelique stormde vanachter de barbecue recht op Roy af en pakte hem bij de kraag van zijn T-shirt beet. ‘Dat heb ik gehoord, etterbak!’ gilte ze. ‘Jullie denken slim te zijn, hè?’ Haar handen trilden en het leek alsof haar ogen ieder moment uit haar gezicht konden springen. ‘Overall kom ik jullie tegen. Stelletje akelige, brutale bemoeias! Nou, ik kan jullie één ding zeggen: als jullie het ook maar wagen om nog één stap in mijn bibliotheek te zetten, zal ik jullie aangeven bij de politie.’ Ze rammelde Roy door elkaar. ‘Heb je me begrepen?’

‘Laat hem los!’ schreeuwde Luca. Ze wurmde zich tussen de bibliothecaresse en Roy in en probeerde Angelique weg te du-

wen.

Er werd door een aantal mensen verontwaardigd gereageerd, maar Angelique negeerde hen en hield Roy stevig vast.

Totdat Jasmijn dichterbij kwam. In een paar stappen was ze bij hen. Ze trok Angelique weg en ging dreigend voor haar staan.

‘Waar dacht jij dat je mee bezig was?’ zei ze. ‘Je gaat nu echt te ver, Angelique. Dit zijn kinderen. Heb je niks beters te doen?’

Angelique streek haar haren glad en trok het elastiek om haar knotje weer strak. ‘Jasmijn,’ begon ze, nogal verward door de plotselinge aanval. ‘Heb jij de taak op je genomen om die kinderen te beschermen?’

‘Kom, we gaan,’ zei Jasmijn tegen het clubje. ‘Ik heb geen zin in eindeloze discussies.’

Toen ze uit het zicht van de vrouw waren, nam Jasmijn Melanie apart.

‘Jullie kunnen beter bij haar uit de buurt blijven,’ adviseerde ze. ‘Dan zal ze ook niet zo snel over de rooie gaan.’

‘Melanie?’ zei Luca ineens. ‘Wat is er met je moeder aan de hand?’

Melanie en Jasmijn draaiden zich beiden om.

‘Waar is ze dan?’ vroeg Melanie.

‘Ze staat bij de kledingkraam daarginds. Ze ziet er nogal verward uit, alsof ze niet meer weet waar ze is.’

Sander keek langs Melanie en Jasmijn heen en zocht de kraam die Luca bedoelde. Rozemarijn stond er inderdaad een beetje verloren bij. Ze haalde telkens haar schouders op en draaide om haar as.

‘Ik ga wel met haar praten,’ zei Melanie. ‘Gaan jullie mee?’

De anderen knikten.

‘Waarom zegt mijn gevoel me dat er iets niet klopt?’ vroeg Valerie bang.

Stilte op zolder

Jasmijn liep achter de kinderen aan.
 ‘Weet jij hier meer vanaf?’ vroeg ze achterdochtig.
 ‘Melanie, als je hier iets over hebt gezien, moet je het zeggen.’

Melanie bleef staan. ‘Wist ik het maar,’ zei ze. ‘Ik hoop niet dat dit iets met George te maken heeft.’

‘George zit heus niet overal achter,’ zei Luca. ‘Je moeder is gewoon moe. Ze werkt erg veel.’

Melanie antwoordde niet en liep naar het kraampje waar Rozemarijn en Egbert stonden.

‘Mam?’ vroeg Melanie voorzichtig. ‘Is alles goed met je?’

Haar moeder staaarde naar een punt ergens achter hen. Haar ogen zagen er leeg en dof uit.

‘Ze lijkt wel een zombie,’ fluisterde Luca.

Roy stootte met zijn elleboog tegen haar aan. ‘Daar moet je geen grapjes over maken.’

‘Pap, wat is er met mam aan de hand?’ vroeg Melanie aan haar vader. ‘Voelt ze zich niet lekker?’

‘Het lijkt eerder alsof ze de weg helemaal kwijt is,’ zei Sander.

Maar ook Melanies vader reageerde vreemd. Zijn mond ging

wel open, maar er kwamen geen woorden uit. Zijn armen hingen bewegingsloos langs zijn lichaam.

Melanie raakte in paniek en schudde haar moeder door elkaar. 'Wat hebben jullie toch?' riep ze uit.

Jasmijn trok haar naar zich toe. 'Liefje, dit is niet goed. Kijk eens naar beneden.'

De schoenen van Rozemarijn losten op. Er bleef niets meer van haar voeten over en ook haar benen begonnen te vervagen.

Sander knipperde met zijn ogen, maar het vreemde beeld verdween niet. Hij begreep niet wat er aan de hand was.

Er vloeiden tranen over Melanies wangen. Ze hield het laatste zichtbare stukje van haar moeder stevig vast, om er zo voor te zorgen dat de rest niet zou verdwijnen, maar het hielp niet.

'Nee, George!' schreeuwde ze. 'Je mag niet mijn ouders afpakken. Hoor je me?'

Sander keek haar verbaasd aan. Wist zij al van het plan van George? Had ze dit soms verzwegen?

'Oh nee,' zei Valerie met trillende stem. 'Je vader verdwijnt ook al.'

Het vreemde was dat andere mensen niets van de verdwijning leken te merken. Zelfs Jasmijn reageerde niet langer, maar maakte zich druk om een vlek die op haar jas zat.

Uiteindelijk greep Melanie alleen nog maar naar lucht. Ze snikte en veegde met een hand haar tranen weg. 'Ze... ze zijn echt weg,' zei ze moeizaam slikkend.

'Wie, lieverd?' vroeg Jasmijn, die nog steeds verwoed aan het wrijven was. 'Willen jullie soms iets te drinken? Ik ga wel een paar bekertjes fris halen.'

Sander keek naar Roy, die op zijn beurt naar Luca keek. Nie-

mand durfde iets te zeggen.

Gelukkig deed Melanie het wel. 'Tante,' begon ze, terwijl er nog een traan over haar wang rolde. 'Je hebt net met eigen ogen gezien dat mijn ouders zijn verdwenen. George heeft ze gevangen genomen.'

'Huh?' vroeg Luca meteen. 'Gevangen genomen? Waarom denk je dat?'

Jasmijn streek door Melanies haar. 'Het is ook niet niks wat jullie meemaken,' zei ze. 'Ik snap dat je daardoor een beetje verward bent. Als je een keer over je ouders wilt praten, dan doen we dat als het wat rustiger is. Maar niet hier. Oké?'

Melanie duwde haar tante van zich af. 'Nee, laat maar. Je kunt het nu niet begrijpen.'

'Melanie,' zei Valerie bezorgd, 'zo kun je je tante toch niet achterlaten?'

Met een schuin oog hield Sander Jasmijn in de gaten. Ze gedroeg zich vreemd. Van het ene moment op het andere leek ze een andere vrouw. Een vrouw die een heleboel vergeten was.

'Kan ik jullie even spreken?' vroeg Melanie aan haar vrienden.

Daar hoefde niemand lang over na te denken.

'Nou,' zei Jasmijn met een zucht, 'dan ga ik maar drinken halen.'

Toen ze uit het zicht was, barstte Melanie los. 'Ik kon het jullie niet eerder vertellen, omdat ik niet alles begreep. Ik heb inderdaad een visioen hierover gehad en ik zal jullie alles vertellen wat ik heb gezien.'

Ze zochten een plek op waar bijna geen mensen waren, waarna Melanie haar best deed alles zo goed mogelijk uit te leggen.

‘In het visioen zag ik mijn ouders vervagen. Eerst begreep ik het niet. Ik probeerde een oplossing te bedenken dat met ons avontuur te maken had. Dat het bijvoorbeeld een aanwijzing was die ons verder zou brengen. Ik had er geen seconde aan gedacht dat mijn ouders echt zouden verdwijnen. Totdat ik daarnet besepte dat het George was. Hij heeft mijn ouders ontvoerd.’

Sander volgde het niet helemaal. ‘Ontvoerd?’ vroeg hij. ‘Is dat zijn plan? Waar houdt hij ze dan gevangen?’

‘Ik zag alleen onsamenhangende beelden. Een meer met zwevende kristallen erboven, een diepe grot en een donkere plek waar water is.’

‘Totaal niet logisch,’ mompelde Luca. ‘En waarom alleen jouw ouders?’

‘Dat weet ik niet,’ antwoordde Melanie. ‘Maar er is nog meer. Alles zag er vreemd uit. Bijna alsof het niet hier op aarde was. En die diepe grot, de plek die ik niet goed kan beschrijven, heeft met mijn ouders te maken. Ik zag in een glimp mijn moeder; haar lichaam was verstijfd en ze zat gevangen in een kristal.’

Roy sloeg zijn armen over elkaar. ‘De belangrijkste vraag is natuurlijk wat George hiermee wil bereiken. Wil hij dat we ze gaan zoeken?’

‘Of probeert hij ons op deze manier bij de Hemelrijders vandaan te houden?’ vroeg Sander zich hardop af.

‘Hoe dan?’ vroeg Valerie.

‘Nou...’ Sander dacht even na hoe hij dit moest uitleggen. ‘Het kan zijn dat George probeert om ons af te leiden. Als Melanie inderdaad gelijk heeft en hij hierachter zit, dan is het natuurlijk zijn bedoeling dat we ons op onze ouders focussen.’

‘Dus je denkt dat het hier niet bij zal blijven?’ vroeg Luca met

trillende stem. 'Dat ook onze ouders zullen verdwijnen?'

'Ik hoop het natuurlijk niet, maar ik ben bang van wel.'

'En we kunnen er niets tegen doen?' vroeg Valerie onzeker.

Roy wist wel iets. 'Zo snel mogelijk de plek achterhalen waar George ze naartoe heeft gebracht.'

Luca knikte. 'Daar ben ik het mee eens. Dit kunnen we niet laten gebeuren.'

Valerie staaarde naar de mensenmassa in de Drakenvallei. 'Het vreemdste vind ik dat Jasmijn helemaal niets meer wist, alsof haar geheugen gedeeltelijk was gewist. En al die mensen die om ons heen stonden; ze hadden helemaal niets in de gaten!'

'Kom, we gaan,' zei Melanie ten slotte. 'Ik wil hier niet langer blijven rondhangen.'

Ze wierp een laatste blik op de plek waar haar ouders waren verdwenen. Toen liep ze naar Jasmijn om te zeggen dat ze naar huis wilde.

Thuis haalde Jasmijn een versgebakken appeltaart tevoorschijn en sneed deze in stukken op het aanrecht.

Sander had zijn telefoon voor zich op tafel liggen, voor het geval iemand van thuis zou bellen. Iedere keer als er een melding op het scherm verscheen, greep hij koortsachtig naar het toestel en las het bericht. Maar het was telkens loos alarm.

'Als het moet gebeuren, gebeurt het toch,' zei Melanie tegen hem. 'Je kunt dit niet tegenhouden.'

Sander schoof zijn mobiel van zich af. 'Ik kan toch niet zomaar toekijken en niets doen?'

'Dat vind ik ook,' zei Luca. 'We kunnen dit niet laten gebeuren. George is een vreselijke man en hij wil ons avontuur nog

moeilijker maken.'

'Wat wil je er dan tegen doen?' vroeg Valerie.

Roy stond plotseling op en sloeg met een vuist op tafel. 'We gaan hem opzoeken,' zei hij vastberaden. 'Hij moet ergens onder de heuvel rondzweven. Deze keer laten we ons niet bang maken.'

'Roy,' fluisterde Sander, 'ga even zitten. We moeten het goed aanpakken.'

'Inderdaad,' ging Melanie verder. 'We kunnen niet zomaar naar George gaan en hem vragen waar hij mijn ouders naartoe heeft gebracht.'

'We kunnen hem wel laten zien dat we dit niet pikken,' wierp Luca tegen. 'Jullie zijn het toch met me eens dat hij niet nog verder mag gaan met zijn plan?'

Intussen kwam Jasmijn met de gesneden appeltaart aangelopen. Ze gaf iedereen een punt en ging aan tafel zitten.

'En jongens?' vroeg ze. 'Waar hadden jullie het over?'

De kinderen hadden met elkaar afgesproken om niets meer tegen Jasmijn te zeggen over de verdwijningen. Dus daar hielden ze zich aan.

'Over school,' zei Melanie in plaats daarvan. 'Dat niemand er zin in heeft.'

- Maandag, 2 april -

Sander staaarde naar de klok. Nog een paar minuten en dan was de rekenles afgelopen. Meester Keienberg gaf zulke saaie lessen, dat meestal meer dan de helft van de klas in slaap viel of met andere dingen bezig was.

De afgelopen uren had Sander nauwelijks zijn aandacht erbij kunnen houden. De verdwijning van Melanies ouders en het idee dat ook zijn ouders zomaar zouden kunnen vervagen zat hem erg dwars. Het ergste was nog dat hij er niets tegen kon doen.

‘Dit moet voldoende zijn voor vandaag,’ zei Keienberg, terwijl hij het programma op het smartboard afsloot en het huiswerk opschreef. ‘Neem dit allemaal over in je agenda, ik wil het morgen van jullie allemaal zien. Zorg dat je alle uitwerkingen bij je hebt, dus ook het kladblaadje.’

Sander noteerde alles in zijn agenda en wierp vlug een blik op de opdrachten. Het viel gelukkig mee.

Toen de zoemer klonk, ontstond er chaos in de klas. Iedereen stond tegelijk op en liep naar de deur. Sander stopte snel alles in zijn tas en verliet het lokaal.

Buiten zaten zijn vrienden op het klimtoestel in de hoek van het schoolplein. De grote ijzeren auto was hun vaste plek wanneer ze iets moesten bespreken.

‘Ik word zo moe van al dat huiswerk,’ zei Sander toen hij naar zijn plek op de achterkant van het toestel klom. ‘Alsof ik niks beters te doen heb. Er liggen nog genoeg ongelezen boeken op mijn nachtkastje.’

Luca lachte. ‘Bij jou wel. Maar dat huiswerk mag inderdaad wel wat minder. Heb jij ook zoveel huiswerk gekregen, Melanie?’

Melanie staaarde stilletjes voor zich uit en antwoordde niet. Sander kroop naar voren en ging naast haar zitten.

‘Is erg iets?’ vroeg hij.

Melanie antwoordde niet. In plaats daarvan zuchtte ze diep.

‘Jij zit zeker weer aan George te denken?’ zei Luca. ‘Kom op. We laten ons toch niet tegenhouden door zo’n stomme geest?’

‘Jullie weten nog niet alles,’ zei Melanie opeens. Ze schoof naar de rand van het klimtoestel, waardoor ze afstand tussen haar en de rest van het clubje creëerde. ‘Vanmorgen wilde ik naar foto’s van mijn ouders kijken. Ik had er even behoefte aan. Maar ik kon er geen vinden. In mijn telefoon is alles gewist. De fotolijstjes op het dressoir in hun slaapkamer zijn gevuld met foto’s van mijn tante en zelfs in boeken en tijdschriften zijn hun namen niet meer te vinden.’

‘Heeft George alles gewist?’ vroeg Valerie ongelovig.

Melanie haalde haar schouders op. Er rolden weer tranen over haar wangen. ‘Ik denk het wel.’ Ze hilde. ‘Dit gaat allemaal te ver. Hij kan toch niet zomaar mijn ouders van me afpakken?’

Luca kroop naar haar toe en sloeg haar armen om haar heen. ‘Het komt echt weer goed,’ zei ze. ‘Zodra we een manier hebben gevonden om George terug te pakken, slaan we toe.’

Na school slenterde Sander door zijn eigen straat, In ‘t Diep. Zijn blik dwaalde over de huizen en mensen die hij passeerde. Sommige mensen groetten hem, maar hij zei niets terug.

Bij de voordeur had hij moeite om met zijn trillende handen de sleutel in het slot te krijgen. Telkens miste hij de gleuf en gleeed de sleutel erlangs. Na een aantal keer proberen, slaagde hij er eindelijk in en duwde hij de deur verder open.

‘Mam! Pap! Ik ben thuis,’ riep hij in de gang.

Er kwam geen antwoord.

Hij zette de rugzak op de grond en opende de schuifdeur

naar de woonkamer.

Niemand te zien.

‘Felix!’ riep hij. ‘Jessica! Rick! Waar zijn jullie?’

Zijn maag trok samen bij het idee dat zijn ouders misschien ook waren verdwenen. Dat hij ze nooit meer terug zou zien.

Boven hoorde hij gerommel. In paniek rende hij de trap op en stormde door de gang. De deuren van alle kamers stonden open, waardoor hij zag dat ook hier niemand was. Zijn hart bonsde in zijn keel.

Ik hoop echt niet dat George hier iets mee te maken heeft.

Ineens beseftte hij waar het geluid vandaan was gekomen: de zolder. Hij trok het luik in het plafond omlaag, waardoor er een ladder uitschoof. Voorzichtig klom hij naar boven. Tot zijn verbazing zag hij zijn ouders voor een oude vrieskist staan, die allang niet meer in gebruik was. Zijn vader hield een hand op het deksel. Felix en Jessica stonden roerloos naast hem.

‘Mam? Pap?’ vroeg Sander voorzichtig, terwijl hij dichterbij kwam. Bij iedere stap die hij zette kraakte het hout onder zijn voeten.

Toen niemand antwoordde, probeerde hij het opnieuw. ‘Waarom zeggen jullie niks?’ Hij had moeite om de brok in zijn keel weg te slikken.

Jessica was de eerste die zich omdraaide. Met een krijtwit gezicht en betraande ogen keek ze naar haar broer. Ze rende naar hem toe en drukte zich tegen hem aan.

‘Laat ze stoppen!’ riep ze uit.

Sander keek huiverend naar de gesloten vrieskist. Zijn moeder staarde ernaar alsof ze verwachtte dat er iemand uit zou stappen.

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg Sander voor de zoveelste keer. Toen hij alweer geen antwoord kreeg, was hij het beu. Hij pakte Jessica bij de hand en liep met haar naar de kist. Hij ging tussen Felix en zijn vader in staan en probeerde te bedenken waarom zijn vader het deksel gesloten hield.

‘Wat doen jullie toch raar,’ zei hij geïrriteerd. ‘Kan iemand me uitleggen wat er aan de hand is? En waar is Rick?’

Op dat moment trok zijn vader heel voorzichtig zijn hand terug en ging het deksel een klein stukje open. De anderen deden niets, maar bleven emotioneel toekijken.

Sander pakte de rand van het deksel beet en duwde het met een ruk omhoog, naar de muur toe. Om het vervolgens meteen weer los te laten. Hij sloeg een hand voor zijn mond bij het zien van het bewusteloze lichaam van zijn broertje.

HOE VER ZOU JIJ GAAN OM JE OUDERS TE REDDEN?

Het jaarlijkse Festival van de Zeven Winden betekent een zonnige start van april voor de inwoners van Zuidbaai. De vijf vrienden van de Bieb-bende vermaken zich met verschillende activiteiten in de Drakenvallei. Maar de rust wordt al snel verstoord als het ene na het andere familielid verdwijnt. De Bieb-bende staat voor een onmogelijke keuze: op zoek gaan naar hun familieleden of de vierde Hemelrijder bevrijden uit het schilderij. Ze komen terecht op het eiland Tyriana, waar ze door George Hill – de Man met de Bijl – behoorlijk op de proef gesteld worden. Gevaarlijke testen vergen het uiterste van hun krachten, waardoor de kinderen eindelijk beseffen waarom juist zij uitverkoren zijn voor dit avontuur. Ze gooien werkelijk alles in de strijd om de testen te overleven en George opnieuw een loer te draaien. Maar is dat genoeg om ook hun familie weer ongedeerd terug te brengen?

GRATIS!
e-book van
De legende van de
Hemelrijders*

*Zie laatste blz. voor
meer info

SCAN VOOR
DE BOEKTRAILER

UITGEVERIJ
STORMSTEEN

NUR 282 | 283

ISBN 978-90-821909-5-3

9 789082 190953

www.debiebbende.nl
www.uitgeverijstormsteen.nl